

RASARITUL NOSTRU

ABONAMENTE INST. AUT. 1000
Partic. și surd.-muți 100 lei pe an
APARE LUNAR

REDACȚIA
ȘI
ADMINISTRAȚIA
Str. IOAN ATANASIU, 1 Buc. 6
Dir. V. DIMITRIU-LEORDA

ORGAN SURDO-PEDAGOGIC, CULTURAL ȘI SOCIAL

10 MAI

Pentru Congresul dela New-Jersey

La 10 Mai cor. se implinesc 67 de ani dela sosirea în București și suirea pe tron a Domnitorului Carol I (1866), 56 de ani dela Proclamarea Independenței României (1877) și 52 de ani dela încoronarea Regelui Carol I (1881), trei fapte din cele mai însemnate ale istoriei noastre.

În această măreață națională a poporului nostru, se deșteaptă în inimile întregii Tinerimi Române simțul patriotic și se arată tuturor însemnăta actelor istorice săvârșite de popor.

Surdo-muții, români și ei din origine, animați de aceleași sentimente și aspirațiuni comune tuturor Românilor, sărbătoresc ziua de 10 Mai a neamului întreg, socotind-o Ziua învierii și înălțării tuturor Românilor, așteptată de veacuri ca o dreaptă sărbătoare.

Astăzi, când toți suntem uniți și stăpâni pe țara noastră și prăznuim năzuința tuturor strămoșilor noștri, împlinită cu

sacrificii și jertfe de veacuri, în vederea înălțării jertfelor părinților noștri ne întărim tot mai mult în inimi credința unirii în suflete într-o apă vie dătătoare de puteri. De pe frontispiciul plămădirii idealului românesc se desprinde Biserica și Școala, care ne-au brăzdat căile în noianul străduințelor și povara suferințelor din trecut. Pe acestea le avem azi temelie pedestalului pe care poporul martir s'a înălțat.

În Biserică și Școală, încrezători azi, ne punem gândul victoriei noastre viitoare. Muncind în Credința mântuitoare și luminându-ne mințile la lumina școlii, în măreția trecutului sbuciumat, pășim înainte spre locul cel mai înalt al României, între popoarele civilizate. Către acest ideal cu gândul, surdo-muții din întreg cuprinsul țării, strigă la 10 Mai: „Trăiască Regele Carol al II-lea“.

RASARTUL NOSTRU

Numai în munca productivă găsim mântuirea

A sosit vremea când trebuie să reamintim maxima: „Întâi muncă, al doilea muncă și al treilea muncă“. 1 Mai, „Ziua Muncii“, trebuie să ne fie această lozincă.

Vrei să mănânci mai bine, vrei să te îmbraci mai frumos, vrei să locuiești într-o casă mai confortabilă, atunci muncește mai mult, căci numai așa vei isbuti. Astăzi când fiecare dorim toate acestea, ar fi o încercare primejdioasă să mai stăm pe gânduri și să nu începem acea muncă productivă, care să ne dea belșugul necesar acestor năzuinți.

Sînt o nenorocire pornirile, generației noastre, care le găsim azi mai mult la țărâșime, care aleargă și ea după munca ușoară, neproductivă, de parc'ar găsi în aceasta mântuirea. Oamenii, care au muncit din tată'n fiu în mijlocul câmpului și au avut tot belșugul numai din munca lor sănătoasă, îi vezi azi desvătăndu-și copii de această muncă și îndrumându-i spre funcții și negustorii de tot felul.

Cine-și poate inchipui să trăiască bine toți într-o țară unde proporția producătorilor este mai mică decât a consumatorilor? Cum să credem că vom ajunge să ne facem traiul mai bun, când numărul funcționarilor cu al comercianților de tot felul, formează clasa mai nu-

meroașă decât a producătorilor?

Dacă ne dăm seama de ceace facem și vrem să ne îndreptăm traiul pe o cale mai bună, atunci să lăsăm orice gând dela munca neproductivă și să ne îndreptăm privirea spre munca productivă, căci numai sporind pe aceasta, vom ajunge la adevărata îmbelșugare a noastră.

În loc să ne mai gândim la funcțiuni și la comerț, mai bine să ne facem muncitori de pământ, căci avem destul pământ, să creștem animale și pomi roditori, care sunt adevăratele bogății naționale.

La 1 Mai, când sărbătorim „Ziua Muncii“ să gândim la munca productivă, căci numai realizând aceasta, putem ajunge bogăți și ajunși de toate câte le vrem.

C. PRETORIAN

Maxime și cugetări

Un om de bine trebuie să urască distracțiile și gloria, căci ele sunt uneltele și cursele de cari se slujește viiul pentru a subjugă virtutea. Gloria este hrana prostiei; ceace oamenii numesc „noblețe“ nu e decât masca prostiei.

Diogene

O bucurie sălbatică are un sfârșit sălbatic.

SHAKESPEARE

În vreme ce peste granița scumpei noastre țărișoare, și dincolo de celelalte țări, Educatorii de surdo-muți, — înțelegându-și înalta chemare și scopul cu care s'au investit, — muncesc fără preget pentru o cât mai mare dezvoltare a învățământului de surdo-muți, pregătindu-se pentru congresul internațional al Educatorilor de surdo-muți care va avea loc în timpul expoziției mondiale dela Chicago, și anume la New-Jersey cu care ocazie se va celebra sărbătoarea jubiliară a 50 ani dela înființarea institutului surdo-muților din Treuton, ai noștri nu se sinchiesc de loc, deși au același chemare și o datorie către nație.

În acest congres, principalii Educatori de surdo-

muți ai diferitelor națiuni din Europa va soluționa cele mai grave probleme în legătură cu nevoile timpului de față relative la următoarele capitole:

1) Problemele fizice ale surdității și consecințele mutismului.

2) Problemele fiziologice.

3) Aspectele psihologice ale acestor probleme.

4) Importanța socială a educațiunii surdo-muților.

5) Metode pedagogice didactice ale educațiunii surdo-muților.

6) Probleme administrative pentru dezvoltarea instrucțiunii surdo-muților.

România, printr'un delegat energic, are de revendicat probleme mult mai grave decât celelalte națiuni, care au deja o

desvoltare în sensul învățământului superior. Educatorii noștri ar trebui să se întrunească într'un congres la București, spre a lua în discuție problema română care va fi reprezentată și desbătută în congresul dela New-Jersey din lunie-Iulie a. c. printr'un delegat ce va fi desemnat de congresul care se va întruni în Capitală.

Ar fi o lașitate criminală — socotesc — din partea celor care le-a dat D-zeu energie și calitate, să nu se pue în cauza unui scop de înalt interes umanitar și să lupte pentru binele nației și a nefericitorilor surdo-muți, care abia așteaptă să li se creieze o viață mai bună și mai conformă cu timpul de față.

O donație Surdo-muților :

Biblioteca „Colonel Al. Vasilescu - Lascar“

D. colonel, invalid de război, Al. Vasilescu-Lascar, membru de onoare al asociației surdo-muților, de sub înaltul patronaj al M. S. Regina Maria, a binevoit să doneze asociației de surdo-muți, prin d. Dimitriu-Leorda, vice-președinte și directorul ziarului nostru, o frumoasă bibliotecă sculptată în stejar, conținând 440 cărți de cetit.

D. Col. Al. Vasilescu-Lascar

Pe această cale, comitetul asociației de surdo-muți, aduce cele mai vii mulțumiri, asigurându-l de tot devotamentul și de o nepieritoare recunoștință pentru gestul frumos făcut asociației, care de 14 ani de când ființează, n'a avut parte de o așa bucurie.

Comitetul asociației de surdo-muți din România cu sediul în str. Oituz nr. 14, București I.

Rabindranath Tagore, cel mai mare scriitor indian, exercitând alfabetul special făcut pentru înțelegerea cu surdo-muți-orbi, împreună cu renumita scriitoare surdo-mută-oarbă Helen Keler, doctor Honoris Causa al universității din Glascove Statele-Unite

HAZURI

„O să dai pielea popii“

Surdo-muții se cred nenorociți că i-a lăsat Dumnezeu fără simțul auzului. Nu știu că de multe ori și cei ce aud s'ar simți mai fericiți să nu audă. Sunt familii în care bărbații ar vrea de multe ori să fie surzi, ca să nu mai audă cecăindu-i nevestele. Este însă rău și pentru surzi că nu aud vorbele ce circulă în popor, unele cu înțeles banal. Iacă de pildă: „O să dai pielea popii“ se spune în glumă cuiva când îi prezici moartea. Cei ce nu înțeleg ce înseamnă această expresie, cred că cineștie ce se ascunde în ea. Sigur că și surdo-muții socotesc că „pielea“ este pielea mortului. Nici de cum n'are să le treacă prin minte că această zicală este un obicei, pierdut de veacuri, care are cu totul alt înțeles.

În timpurile vechi când se înmormânta cineva, se obișnuia să se tae câte un animal, care se aducea jertfă zeilor pentru pomnirea răposatului (obiceiul înlocuit cu pomana de acum). Pielea acestui animal se da popii.

Astfel, cu o seară înainte de înmormântare se aducea popii un animal cu părul negru, dacă decedatul era bătrân și cu părul alb, dacă cel mort fusese tânăr. După ce se îndeplineau toate formele rituale se tăia animalul, sângele se lăsa să se scurgă în groapa răposatului și capul și pielea se dădeau popii, de unde și zicală: „O să dai pielea popii“.

E curios că această zicală n'o au numai Românii, și o mai au și alte popoare. Ea diferă însă dela popor la popor. La unele ritualul era mult complicat. Exemplu la Egipteni, mergea popa cu pielea pe spate în timp ce duceau mortul la groapă. Unele îmbrăcau chiar pe zei cu pielea animalului înjunghiat. La Mexicani exista o cruzime groaznică. Se aduceau jertfe tot oameni și popa se îmbrăca în pielea celui jertfit.

Gluma este dar o rămășiță din credința păgânilor și n'are nimic din elementul credinții noastre creștine.

